

skočiti in jej z nehvaležnim kljunčkom pukati čestitljivo njeno odejo. In koliko truda in napora treba materi, da ga spravi doli in si zopet odpočije svoje slabe ude!

A vse drugače se véde óni drobni kucec tam doli. Nikoli se ni še drznil svoje matere količkaj nadlegovati, nikar da bi jej katerikrat siloma vzel hrano iz ust, pač pa je večkrat sam poiskal kako drobtinico ter jo prinesel materi v hvaležno darilce. Tudi si ni upal nikoli predaleč od matere in ako ga je ona svarila in opominjevala, bil je kucec prvi pri njej, a ne kakor lišček, ki se ni zmenil nikdar za svarilen klic svoje predobre mamice. In glejte, kaj se zgodi! —

V zračnej visočini kroži, skoraj nevidljiv, ropar kregulj in hlastno zré doli na širono livado, kder raja brezskrbna kurja družina. Poln radosti obeta si dobro in bogato južino. Vže se spušča polagoma doli na zeleno grivo, da ugrabi zaželjeni si plen, a glej! v tem trenutku ugleda ga bistro kokljino oko, in kakor bi trenil, skočijo vse piške na materin klic pod varno zavetje njenih perot — le neposlušni lišček, ki se ni brígal ne poprej ne zdaj za materino svarilo, óstal je predaleč in takó je bil on jedini plen grabljivemu roparju. Milo je čívkal v neusmiljenih krempljih kraguljevih, dokler ga ni vsega požrl nenasitljivi krvolok. — To je bila osveta zaradi nepokorščine.

—k

Ne muči živalij.

Bilo je leta 1854. V nekem mesteci ob morji živel je mož s svojo družino. Njegovo najljubše opravilo, pri katerem mu je tudi sin pridno pomagal, bilo je ptičicam pevkam vid jemati. Italija je posebno óna dežela, kder izgubi brez števila veliko ptičie pevk svoje življenje. A še mnogo grozovítejše je, ako pomislimo, da so ljudje, ki drobnim ptičkom, recimo: slavčkom, kosom, čižkom, pénicam, liščekom i. t. d., z žarečo žico (dratom) oči iztikujejo. To delajo zato, da ptički, ki ne vidijo, tudi vso zimo pojó. Ne vem kdo zasluži večjo kazen, ali óni, ki ubogim ptičicam vid jemlje, ali pa óni, ki take ptičice kupuje?

Neusmiljeni oče in njegov sin sta pri tem grdem rokodelstvu izgubila vse plemenito čútje. Pač bi bilo potrebno, da bi oblastva s káznijo pokorila vsacega, kdor je do živalij neusmiljen, bodi si to kakor koli: naj si jih namreč ali pretepa ali preobklada njih tovóre in vozove ali jim ne daje krme, kadar in kolikor treba, ali jih na poti góni éez némoč ali takó prevaža kam, da jim dela bolečine. Posebno ostro kazen pa zasluži óni, ki ptičicam pevkam jemlje oči.

Zgoraj omenjeni neusmiljeni oče je imel tudi hčerko, Ivano po imenu, ki je pa bila vsa drugačna, kakor njen oče in brat. Vsako mučenje ubogih živalie jej je bilo zoprno. Imela je usmiljeno srce do ljudij in živalij. Nekoč je zaprl njen oče v kletko (tičnico) 50 slavčkov. A plemenita deklica odprla je kletko in dala drobnim ptičicam ljubo prostost.

Ko zvečer oče in sin domóv prideta in najdeta kletko prazno, razjezí se oče, ter Ivano tako nesrečno udari, da jej roko zlómi. Ivana je morala od hiše. Neka gospa se usmili uboge deklice in jo vzame v svoje varstvo. Zdravje neusmiljenega očeta pa je jelo pešati in vest ga je pekla noč in dan.

V sanjah je po večkrat videl celo tolpo oslepljenih ptičic, ki so z votlimi očesci letale okolo njegove glave ter mu hotle s svojimi kljunčki oči izkljevati.

A kazen mu ni izostala! Pri nekej poskušnji sè samokresom bil je tako nesrečen, da mu je strel udaril v oči, ter je bil pri tej priči slep za ves čas svojega življenja. Zdaj je še le spoznal, kak siromak je slepec. Bridko je obžaloval svojo hudobijo, in Ivana, njegova zapuščena hčerka, bila je zdaj jedina, ki je stregla nesrečnemu očetu.

Otroci ljubi! Po usmiljenji do živalij se lahko pozna, ima li človek plemenito čutje ali ne. Kdor z živali grdo ravna, kdor je grozovito muči, tak tudi z ljudmi ne ravna bolje in njegova surovost, neotesanost in neusmiljenost preide kmalu v hudodelstvo. Spomnite se dolžnostij do ubogih živalic, katere bolečino takó čutijo kakor vi, in tudi nimajo družega váruha, kakor — človeka. *Dragoslav P.*

Zlati maj je tu!

Zlati maj le pridi, prinesi nam cvetú,
Slavčekov prijaznih in drugih drobnih ptic.

o je zginila bela odeja raz zemljo, ko je otreslo utrujeno drevje s svojih glav težeče breme, začeli so zvoniti beli zvončki v znamenje bližajočega se kralja pomladi — maja. Ko so to slišale modre vijolice, takój so radovedno pomaljale svoje glavice iz zemlje spuščajoč svojo prijetno vonjavo daleč na okrog. Rumene trobentice obznanujejo veselo trobeč, da prihaja veseli majnik. Čmrliji so zapustili svoja zimska stanovanja in letajo brenčoč z evetice na cvetico. Raznobojni metulji krožijo ob belej jablani in poljubljajo njeno belo cvetje. Vse pripoveduje, da se vrača vesela pomlád. Celó pénica je sedla v brežno vrbovje, da bi žgoleč gledala prihod kralja — majnika.

Kako pa ima tudi lep razgled! Pot, po katerem prihaja ljubeznivi gost, potresen je s cveticami, povsod pognjene so zelene preproge in drevje — poprej golo in mrtvo — trepetá veselja in se ogrinja v najlepšo obleko. Tudi gozd, gora in dolina klanjajo se v prazničneji obleki prihajajočemu gostu.

In kaj ti draga mladina? Mar ne misliš tudi ti slaviti tega dneva? Ali nisi kakor novorojena, li ne čutiš v sebi novih močij, katere bodeš morala porabiti v pridobitev koristnih nauk? Idi tudi ti v svoj vrtec, da urediš gredice in zasádi vanje cvetice, katerih raznobojne barve naj te opominajo različnih potov, katera te bodo peljala v življenje. Njene barve naj te vzbujajo k čednostim. Zato jim pridno zalivaj, vztrajno jih goji, da ti ne ne usahnejo.

Zdaj le hiti vence víti,
O mladina zdaj je čas;
Majnik ide, zopet pride, —
A mladost je le enkrat.

J. Krulec.

